

jeg tror, at jeg sagde — i alt Fald var det Mening, at jeg vilde have sagt det —, at det, at Ministeriet havde Hovedansvaret, kunde ikke fritage den enkelte Rigsdagsmand for ogsaa at tage sit Ansvar for Afstemningen over en Lovs Indhold. Der er vel for Resten ikke saa stor Uenighed mellem det ærede Medlem og mig om dette Forhold.

Maa jeg sige til det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Jeppesen), der ikke kunde forstaa, at jeg ikke havde fremført mine Betæneligheder i Udvalget, at jeg jo, hvad det ærede Medlem ogsaa selv indrømmede, allerede har forklaret Grunden dertil i mine første Udtalelser i Dag ved den almindelige Debat. Men jeg har rettidigt taget mit Forbehold i Udvalget, har taget det mindst to Gange, idet jeg har udtalt, at jeg ikke kunde føle mig beroliget ved de foreslaaede Afløsningsregler. Men jeg havde ventet og havde Grund til at vente efter alt, hvad der var sket i Udvalget, at man fra anden Side vilde stille Forslag om andre Afløsningsregler, og saa kunde man jo altid komme til at udtale sig nærmere om dette Spørgsmaal. Men da Forhandlingerne bristede i Udvalget, var Forholdet saadan, at jeg tror, alle vil give mig Ret i, at det var ret meningsløst at forsøge at stille Mæglingforslag paa det Tidspunkt.

Knuth: Jeg vil gerne sige til den ærede Ordfører, der jo atter var inde paa denne Beregning af Kapitelstaksterne ved Tiendeafløsningen, at jeg neppe tager fejl, naar jeg siger, at jeg allerede har besvaret dette, og jeg har besvaret dette derhen, at naar man betragter Afløsningen for Tienden den Gang, maa man jo tage Hensyn til de Kapitelstakster, som laa til Grund den Gang, og man vil da se, at det er højst naturligt, at man den Gang protesterede imod at komme for højt op. De Kapitelstakster, der laa i 90-erne, var nede paa 8 Kr. 30 Øre eller noget lignende; de var i 1894 8 Kr. 36 Øre, i 1895 8 Kr. 31 Øre, i 1896 8 Kr. 95 Øre. Det var altsaa højst naturligt, at man, hvis nogen vilde sætte Afløsningssummen for højt, fra konservativ Side, hvor man altid har søgt at gøre Ret og Skel til alle Sider, har sagt: Nej, lad os ikke gaa for højt op. Nu er Forholdet ganske omvendt, idet man her gaar den modsatte Vej, gaar for langt ned, og ud fra ganske samme Betragtningssmaaede, hvorfra der den Gang fra konservativ Side blev sagt, at man ikke burde gaa for højt, siger vi

nu: Vi maa højere op. Det er i fuldstændig Konsekvens med det Standpunkt, som det daværende konservative Parti indtog i Landstinget ved Behandlingen af Tiendeloven i 1903, som jeg for øvrigt ikke har været med til.

Da ingen yderligere ønskede Ordet, sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.) blev ved et paa Begæring af Piper, Nordby, Døcker, Stilling, Rambusch, Hartz, Frijs, Godskesen, Juel og Richelieu foretaget Navneopraab, som nedenstaaende Liste viser, vedtaget med 26 Stemmer mod 16 (1 svarede stemmer ikke, og 13 var fraværende).

Ja:

Jørgen Berthelsen, Nygart, C. C. Andersen, Bojsen, Christiansen, Degnbol, Ejsing, Frandsen, Jørgen Hald, I. A. Hansen, N. Hansen, Ole Hansen, Harald Jensen, Jensen-Grimsbjerg, Jeppesen, Kragh, Kristensen, Lewinsky, Carl Madsen, Mægaard, Mikkelsen, Nørgaard, Jørgen Pedersen, Sørensen-Egaa, Trier og Vejstrup.

Nej:

Døcker, Niels Rasmussen, Frijs, Godskesen, Hartz, Hey, Oluf Jensen, Juel, Knuth, Nordby, Piper, Rambusch, Richelieu, Rottbøl, Stilling og Tvede.

Stemmer ikke:

Dalsgaard.

Fraværende med anmeldt Forfald:

Falbe Hansen.

Fraværende:

Brandes, la Cour, Deuntzer (syg), Hage, Hans Jensen (syg), Lauridsen, Olufsen, Samuelson, Sonne, Enevold Sørensen (syg), Theilmann og Windfeld-Hansen.

Formanden: Det vil være for sent at gaa til de andre paa Dagsordenen opførte Sager.

Udvalget angaaende Forslag til Lov om Anlæg af en Jernbane fra Thisted over Vildsund og Tøving til Nykøbing Mors med fast Bro over Vildsund har afgivet Betænkning.

Eksemplarer vil blive omdelt.

Næste Møde holdes Tirsdag den 12. Marts Kl. 1 med følgende Dagsorden: